

Prosinec

Divadelní zpravodaj

113. sezóna 2022/2023

JAN SKÁCEL V POEDIU V KLUBU

PROGRAM GRAND FESTIVALU SMÍCHU 2023

PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD OČIMA MIROSLAVA HANUŠE

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY ★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA 📖 SCÉNIKÉ ČTENÍ

Prosinec

MĚSTSKÉ DIVADLO

ČTVRTEK	1.	17:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 20:45	ZADÁNO
PÁTEK	2.	19:00	J. Ryšánek Schmiedtová – M. Doleželová / VZPOURA NEVĚŠT ★		
			Láska je láska, ale řízek je řízek! Komédie na téma manželství vs. svoboda. Hrají Z. Slavíková, K. Macháčková, D. Šinkorová a další. Režie M. Doleželová. Divadlo Palace, Praha		
SOBOTA	3.	18:00	MIMO ZÁZNAM	KONEC 20:10	T
NEDĚLE	4.	10:30	WINTERSHOW 2022		
		14:30	Zimní vystoupení taneční školy SelectDance.		
		19:30	J. Poirer / VESELÉ VELIKONOCE ★		
			Kulturní francouzská komedie známá i díky filmovému zpracování. Hrají M. Hofmann, M. Badínková a další. Režie M. Hanuš. Pantheon production, Praha		
ÚTERÝ	6.	19:00	HRADIŠŤAN & Jiří Pavlica a Sbor CONTINUO		
			Vánoční charitativní koncert Nadace Lenky a Romana Šmidberských.		
STŘEDA	7.	18:00	MAKROPULOS musical	KONEC 20:20	Z

ČTVRTEK	8.	17:00	PEKAŘOVA ŽENA	KONEC 19:40		L
PÁTEK	9.	18:00	ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ	KONEC 20:35		U
SOBOTA	10.	19:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	KONEC 21:05		
NEDĚLE	11.	14:00	J. Zimová / VÁNOČNÍ HVĚZDA			
		16:00	Sváteční pouť veverek Zubky a Drápka za poznáním Vánoc. Pohádka plná zábavy, překvapení, vánočních zvyků a koled. Režie H. Mrázková a D. Dufek. Divadlo Scéna, Zlín			
PONDĚLÍ	12.	10:00	K. Plešková / SHOWTIME			ŠK
			Muzikál o dětech bez domova. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
ÚTERÝ	13.	19:00	ONA NENÍ VADNÁ!	KONEC 21:30		M
ČTVRTEK	15.	19:00	MAKROPULOS musical	KONEC 21:20		K
PÁTEK	16.	10:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD			VG
		19:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	KONEC 21:05		A
SOBOTA	17.	19:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	I. PREMIÉRA		P1
NEDĚLE	18.	19:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	II. PREMIÉRA		P2
PONDĚLÍ	19.	8:30	J. Zimová / VÁNOČNÍ HVĚZDA			ŠK
		10:30	Pohádka plná vánočních zvyků a koled. Režie H. Mrázková a D. Dufek. Divadlo Scéna, Zlín			
		19:00	VÁNOČNÍ KONCERT 2022 Orchestru Václava Marka			
			V rámci večera zazní vedle domácích šlágrů a celosvětově známých evergreenů nejen z minulého století také oblíbené vánoční písně a skladby včetně nejkrásnějších klasických českých koled. Jako hlavní host vystoupí držitelka dvou Cen Thálie D. Šinkorová .			
ÚTERÝ	20.	10:00	JAKO BŘITVA	KONEC 12:30		ŠK
		19:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD			R
STŘEDA	21.	10:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD			ŠK
		18:00	MAKROPULOS musical	KONEC 20:20		N
ČTVRTEK	22.	10:00	Z POSTELE DO POSTELE	KONEC 12:30		ŠK
		19:00	ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ	KONEC 21:35		B
SOBOTA	24.	24:00	ŠTĚDRONOČNÍ ZPÍVÁNÍ			
			Tradiční půlnoční setkání v divadle! Přijďte si s námi prodloužit sváteční atmosféru.			
ÚTERÝ	27.	18:00	PEKAŘOVA ŽENA	KONEC 20:40		
STŘEDA	28.	18:00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 20:20		
ČTVRTEK	29.	19:00	JAKO BŘITVA	KONEC 21:30		C
PÁTEK	30.	19:00	TŘI VETERÁNI	KONEC 20:05	 str. 19–20	DERNIÉRA
SOBOTA	31.	18:00	Z POSTELE DO POSTELE	KONEC 20:30	 str. 19–20	DERNIÉRA
			Silvestrovské představení s vyhlášením výsledků ankety o nejoblíbenější inscenace roku 2022.			

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ČTVRTEK	1.	19:00	RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY	KONEC 20:20	→	M₃
PÁTEK	2.	20:00	M. Janečková / TŘEŠNĚ V RUMU 			
			3D verze humoristické knihy, která je deníkem bizarních situací v kubánských kulisách. Třicetiletá Michaela, redaktorka veřejnoprávní televize, potlačí svůj pud sebezáchovy a rozhodne se měsíc cestovat se svým dědou po Kubě... Účinkuje P. Bučková. Scénické čtení z cyklu LiStOVÁNÍ			
NEDĚLE	4.	15:00	bratři Grimmové / SNĚHURKA			
			Známa pohádka o krásné princezně, zlém maceše, sedmi trpasličích a polibku, který všem změní život. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
PONDĚLÍ	5.	19:00	KAREL PLÍHAL			
			Recitál písničkáře a poety za doprovodu kytaristy P. Fialy.			
ÚTERÝ	6.	19:00	KALIFORNSKÁ MLHA	KONEC 20:20	→	K₃
ČTVRTEK	8.	19:00	RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY	KONEC 20:20	→	E₂
PÁTEK	9.	8:30	SNĚHURKA			ŠK
		10:00	SNĚHURKA			ŠK
STŘEDA	14.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	KONEC 20:55		F₂
STŘEDA	28.	19:00	KALIFORNSKÁ MLHA	KONEC 20:20	→	P_{2B}
SOBOTA	31.	14:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	KONEC 15:55		
			Silvestrovská repríza retrokomedie z „osmdesátek“.			

POEDIUM V KLUBU

PONDĚLÍ	12.	19:00	J. Šlupka Svěrák – J. Seydler	 str. 16	PREMIÉRA
			KDO SE VEJDE NA HOUSLE		
			Poetický večer z díla básníka J. Skácela. Čtou K. Šafránková a J. Pejchal, část veršů zhudebnil, hraje a zpívá J. Šlupka Svěrák. Režie J. Seydler.		

VČD NA ZÁJEZDECH

PÁTEK	2.	19:00	AUDIENCE U KRÁLOVNY	LITOMYŠL
ÚTERÝ	6.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL	ČESKÁ TŘEBOVÁ
ČTVRTEK	29.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	HLINSKO

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

L. Rosten – M. Hanuš / PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD

 str. 7–10 **PREMIÉRA**

Divadelní adaptace humoristické knihy o záluďnostech studia i výuky cizí řeči. Studenti newyorské večerní školy, utíkájící před 2. světovou válkou z různých koutů Evropy, hledají v Americe svůj nový domov. Vtipné situace se prolínají s dojemnými – a to vše je doplněno řadou písní a tanců z celého světa. Režie M. Hanuš.

O. Soukup – G. Osvaldová – str. 12–15

P. Abraham / MAKROPULOS musical

Muzikálová adaptace dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. Píše se rok 1922. V Lucerně začíná silvestrovská show, jejíž hlavní hvězdou je záhadná zpěvačka E. Marty. V hlavní roli P. Janečková. Režie P. Novotný.

L. Lagronová / JAKO BŘITVA

Obraz B. Němcové na pozadí všudypřítomné průměrnosti, která není žádné době cizí. V hlavní roli M. Sikorová. Režie R. Lipus.

A. Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE

Komedie roku a diváků **GRAND Festivalu smíchu 2019**.

Čtyři páry ve třech bytech, potažmo ložnicích. Hrají L. Mecerodová, P. Janečková, M. Sikorová, V. Malá, M. Mejzlík, T. Lněnička, J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

J. Stein – S. Schwartz / PEKAŘOVA ŽENA

Muzikálová komedie o tom, jak silná může být láska, která vás přenesení do poloviny 30. let, kdy Evropu zaplavil francouzský šanson... V hlavních rolích T. Lněnička a E. Jechová nebo A. Trembecká j. h. Režie P. Gazdík.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu v retro-komedii plné nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, J. Ondrušková j. h. a P. Borovec. Režie R. Bellan.

K. Tučková – J. Janků – K. Dušková ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ

Dramatizace úspěšného románu o ženách, které byly obdařeny darem nadpřirozených schopností. V hlavních rolích P. Janečková a J. Janoušková. Režie K. Dušková.

S. Sachs

 str. 22–23

KALIFORNSKÁ MLHA

Bouřlivý duel mezi škrobeným intelektuálem a svéráznou ženou z okraje společnosti odhalující nečekaná tajemství. Hrají M. Sikorová a A. Postler. Režie M. Przebinda.

J. Werich / TŘI VETERÁNI

Pohádka pro celou rodinu nejen podle kultovního českého filmu. V hlavních rolích T. Lněnička, M. Mejzlík a A. Postler. Režie P. Novotný.

P. Morgan / AUDIENCE U KRÁLOVNY

Britská monarchie v moderním světě – příběh královny Alžběty II. a jejích dvanácti premiérů, které jednou týdně zve ke konzultacím. V titulní roli P. Janečková, za roli v širší nominaci na **Cenu Thálie 2020**. Režie P. Novotný.

P. Abraham / MIMO ZÁZNAM

Nekorektní satirická komedie z prostředí vysoké politiky. V hlavních rolích P. Janečková, L. Špiner a J. Janoušková. Režie P. Novotný.

K. Svoboda – Z. Podskalský – J. Štáidl – E. Krečmar / NOC NA KARLŠTEJNĚ

Legendární muzikál o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

N. J. Berry

RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY

Intimní hra o jiskře, která přeskočí mezi dvěma lidmi a nedá se ničím uhasit, o intenzitě nečekaných pocitů, krásných i bolavých... Hrají K. Šafránková a J. Láska. Režie M. Tyc.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Interaktivní kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020. Parodická crazy komedie o jedné ne-tradiční loupeži. Hrají L. Špiner, K. Hulcová, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 2

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné retrokomedie. Hrají J. Láska, V. Malá, P. Borovec a L. Špiner. Režie R. Bellan.

A. Ayckbourn / ONA NENÍ VADNÁ!

Komedie s prvky sci-fi z prostředí televizního natáčení. V hlavních rolích K. Šafránková, J. Láska a A. Postler. Režie Z. Dušek.

↑ J. LÁSKA A J. JANOUŠKOVÁ NA DIVADELNÍM BÁLE 2018, FOTO J. SEJKORA

↑ K. ŠPRÁCHALOVÁ A V. VYDRA, NA POSLEDNÍ CHVÍLI, FOTO M. NAVRÁTILOVÁ

PŘIPRAVUJEME NA LEDEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE **8.** 19:00

R. Cooney / NA POSLEDNÍ CHVÍLI

Anglická komedie, v níž povedený tatínek řeší velký malér. V hlavních rolích V. Vydra, M. Hruška. **Agentura Harlekýn, Praha**

ČTVRTEK **19.** 19:00

R. Hawdon / ŠPINAVÝ OBCHOD

Bláznivá komedie s kriminální zápletkou z nočního klubu v londýnském Soho. Hrají M. Kraus, M. Etzler, M. Procházková, K. Pechová a další. Režie A. Procházka. **Divadlo Metro, Praha**

NEDĚLE **22.** 17:00

PEKAŘOVA ŽENA

PONDĚLÍ **23.** 19:00

E. Assous / MILIONOVÝ ÚDRŽBÁŘ

Jako milionář zklamal. Uspěje jako bezdomovec? Hrají P. Nárožný, V. Freimanová a další. Režie A. Procházka. **Agentura Harlekýn, Praha**

SOBOTA **28.** 19:00

RENEŠANČNÍ DIVADELNÍ BÁL

Ples pro diváky s vyhlášením nejoblíbenějších herců VČD roku 2022. Za doprovodu kapel **UŠÍ Music Band** a **PartyLeaders** znovu po delší době a bez omezení protančíme noc. Dobrou náladu zaručí pestrý program, bohatá tombola a společnost herců VČD.

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE **8.** 15:00

PROSTĚ ŽÁBA

Loutková groteska z českých vodstev, hájů i měst – bez zbytečných slov, za radostného kvákání. Režie J. Vyšehrad. **Divadlo U staré herečky, Hradec Králové**

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Rád dělám divadlo, kterému lidi rozumějí, říká MIROSLAV HANUŠ

NA ZAHAJOVACÍ ZKOUŠCE HRU PAN KAPLAN MÁ TRÍDU RÁD, FOTO J. SEKORA

Zrod některých inscenací je velmi složitý. Cesta od prvních námětů a hledání titulu k samotné realizaci a premiéře je mnohdy komplikovanější, než bychom čekali. To, že chceme spolupracovat s MIROSLAVEM HANUŠEM jako hostujícím režisérem, jsme si s ředitelem divadla Petrem Dohnalem řekli už asi před deseti lety. Namlouvání to bylo dlouhé, Mirek byl vázán angažmá v Divadle v Dlouhé a byl i mimořádně vytížen v televizi, ve filmu i rozhlas. Později začal pracovat jako umělec „na volné noze“, byl pánem svého času a my jsme si konečně domluvili termín jeho „hostovačky“. Zvolili jsme titul *U Hitlerů v kuchyni*, černou komedii Arnošta Goldflama. Těsně před zahajovací zkouškou se ale kvůli koronavirové pandemii zavřela divadla. Premiéra se z dubna 2020 přesunula na předvánoční období 2023. Nakonec jsme se však z důvodu přetrvávajícího válečného konfliktu na Ukrajině rozhodli nahradit drsnou černou a nekorektní hru *U Hitlerů v kuchyni* hudební komedií *PAN KAPLAN MÁ TRÍDU RÁD* – titulem, který víc hladí, který je zábavný i dojemný zároveň, a přitom má také silný protiválečný tón.

Když jsme nahrávali rozhovor, řekla jsem Mirkovi, že to budu muset trochu učesat a přepsat do spisovné češtiny, a on na to: „Nech to tak, já dávám rozhovory a sám je i píše jako směsici spisovné a nespisovné češtiny.“ Takže prosím čtěte s pochopením, ne všechny „chyby“ jsou náhodné a nevycházejí z nepozornosti.

Mirku, proč sis jako náhradní titul vybral právě *Pana Kaplana*? A proč vůbec ses kdysi rozhodl pro divadelní adaptaci tak nedramatického textu, jakým je předloha hry?

Když jsme se bavili o změně, tak jsem na to měl asi týden a rozhodl jsem se nabídnout něco, co mám rád,

co jsem už dělal, ale dost dávno, aby to nebylo úplně čerstvé. A také s ohledem na herce, kteří byli obsazeni do Hitlera. A domluvili jsem se na Kaplanovi. Jsou to sice humoristické fejetonky, ale v mém provedení je to vlastně protiválečná hra. Prostě v humorným bonbónu je zabaleno i něco vážných témat.

Ty vůbec rád dramatizuješ texty, které se tomu vlastně vzpírají a zároveň jsou výzvou – například bestseller manželů Peasových *Proč muži neposlouchají* a ženy neumí číst v mapách či hit Roberta Fulghuma *Drž mě pevně, miluj mě zlehka*. V předlohách chybí silný příběh, mnohdy jsou prosty jakéhokoliv dramatického dialogu... →

Ano, ty jsou prosty úplně všeho, speciálně Muži a ženy. To je vlastně humorná příručka, jak přežít manželství nebo vztah, tím pádem život. Pokud teda nechceme žít sólo, ale to pak i ti, co tak žijou, touží po vztahu, takže se to týká všech. To jsou nejlepší témata pro divadla, protože tomu rozumí všichni. A jak k tomu Kaplanovi kdysi došlo? Před lety jsem dělal v Divadle ABC Šakalí léta. Nevýhodou úspěšného režiséra hudebně-dramatických her je, že pak to po tobě chtějí všichni pořád dokola a musíš se hodně snažit, aby tě pustili k něčemu jinému. Ambicí většiny režisérů nebývá režimovat tyto texty, ale mě to baví, v celé šíři. V ABC jsem dostal zadání, asi nejbližší a nejpodivnějšíh na světě – udělej hit. Tak jsem říkal, dejte mi nějaký titul, a oni na to, nejlíp ho najdeš ty sám. Takže když mě nechali, našel jsem si Kaplana.

Za prvé mě musí předloha bavit. Už vím, že jsem schopen dramatizací, to je osvědčené, vím, že se na sebe můžu spolehnout. A mám takovou tajnou metodu, nikomu to neprozrazuj – podívám se, co se nejvíc půjčuje v knihovnách a jaké knihy se nejvíce prodávají. Her je nedostatek a hrají se tytéž dokola, to mě moc nebaví. Napsat hru od začátku, na to si netroufám, nejsem opravdický dramatický spisovatel. Takže v knihovně či knihkupectví zjistím okruh titulů čtenářsky oblíbených. Předpokládám, že čtenáři jsou podobný okruh jako divadelní diváci, ti mají rádi písmena a slova.

Úplně nemiluju to, co je teď tolik populární – dramatizovat filmy, to je podobná metoda, co se osvědčilo, to se dramatizuje. Já ale dělám raději knihy. Takže takhle jsem přišel ke Kaplanovi a později i k Fulghumovi.

Kolegové mi říkali, že o Kaplana se pokoušelo víc lidí, ale vlastně na to nepřišli. Já jsem na to asi přišel, i když ve mně kniha vyvolávala smutek, jak jsem si představoval ty přistěhovance, co se marně učí anglicky... A tím vznikla nějaká zápleтка, protože musíš vytvořit rámec, do kterého zasadíš ten sled anekdot. Když se Kaplan povedl, tak jsem pokračoval Fulghumem, který taky nemá žádné předpoklady k adaptování, žádný normální člověk by si to nevybral. A vrcholem jsou Proč muži neposlouchají..., protože v tom už není vůbec nic, jsou tam jenom vtipní hesla, jak by se mohlo žít. To je jenom sled bonmotů. Ale zase je to vzrušující, že se k tomu musí vymyslet celá hra. A většinou do toho vkládám písničky.

Když se po tobě chce hudebně-dramatický hit jeden za druhým, nemáš pak touhu dělat vysloveně tragédii, drama, takzvané pro vyvážení?

No jasně. Ale tyto věci si musíš dělat někde, kde ti ponechají volnou ruku. Třeba jako na Kladně, kde jsem začínal po škole. Tam jsem si udělal Romanci pro křídlovku, po které jsem léta toužil. Předtím jsem tam režíroval Ondinu, kterou jsem miloval ještě z Pistoriovy

inscenace a naposledy hru Jak umřít na rokenrol o Miky Volkovi, o jeho životě a smrti.

Tvou profesí je především herectví, ale postupně se k tomu přidává stále víc vlastních režii. Byl Limonádový Joe právě na Kladně v roce 1992 tvým prvním režijním počinem?

Myslím, že první byl Jonáš a spol.

Vlastně ano! Taký jsem ho viděl. Jak se stalo, že jsi dostal jako začínající herec možnost režimovat? To jste si s kolegy začali spolu jen tak něco „kutat“? Kladno bylo tehdy spojené s Mladou Boleslaví a byl tam velký soubor. Nás tam nastoupilo poměrně dost mladých lidí po škole a měli jsem ambici udělat si něco svého. Ale nenastoupil tam žádný mladý režisér. Starí borci už neměli touhu dělat si něco bokem, pro radost. Tak jsme se shodli na tom, že by nás bavilo dělat nějaký kabaret, něco ze Semaforu a rozhlíželi jsme se, kdo by to dělal, ale nikomu se nechtělo. A protože jsem tu tendenci měl už na škole, tak jsem se dobrovolně přihlásil. Byl to tvar klubového představení, ale s velkým obsazením, a stalo se to hitem. Pak mi v divadle nabídl, že na to můžu navázat a že to má být zase veselý a s písňema. Když jsem se po vojné vrátil do divadla, zařadil jsem se mezi tvořící herce, dělal jsem i v Příbrami.

Známe se už od studií na DAMU, vím, že tě přitahovalo Realistické divadlo, dnes Švandovo divadlo na Smíchově. Bylo to herecké nebo režijní osobnosti, které ti v tom divadle imponovaly? Kdo konkrétně?

Teď jsem v tom divadle potřetí. Už na škole jsem tam hrál, pak jsme tam byli dva roky s režisérkou Hankou Burešovou. Ale protože jsem člověk rebelující, tak mě ředitel Kríž vyhodil. Jenže nakonec jsme odešli celá parta. Po letech, když jsem opustil Divadlo v Dlouhé, mi Martin Františák nabídl na Smíchově angažmá, jenomže já se nechtěl vázat. Nicméně tam hostuji

DETAILNÍ POHLED NA NÁVRH SCÉNY OD J. MILFAJTA, FOTO P. ŠEDIVÝ

M. HANUŠ S L. ŠPÍNĚREM, AUTOREM HUDEBNÍHO KRANZMÁ M. POTOČKEM A J. JANOUŠKOVOU PŘI PRVNÍCH KOREPETICÍCH, FOTO J. SEJKORA

v Hadry, kostí, kůže a teď mám za sebou premiéru Kabaretu Winton. Oni mě berou tak trochu za svého. I mě zařadili do fotogalerie, kde je většinou domácí soubor. Takže jsem se po letech vrátil tam, kde jsem na škole začínal. Tehdy v Realistickém divadle byla taková skvadra borců – každé divadlo to tak mělo, i Národní, Vinohrady... A Realistické divadlo mělo třeba Martu Vančurovou, kterou všichni milovali. Byl tam Vinklář, Adamíra, kterého jsem měl moc rád, Míla Besser, který mě připravoval na přijímačky, Zdeněk Buchvaldek, Jirka Klem, který mě potom učil na DAMU, a já jsem pak pana učitele režíroval v ABC. Je fajn, když kantora můžete chválit, ale když jsem mu měl říct, že to hraje blbě, tak mi to bylo žinantní. (SMÍCH) Ale on s tím problém neměl. Prostě jsem to Realistický divadlo měl rád. Byly tam vztahy, které mě bavily, když jsem tam statoval na škole, tak jsem do toho nahlídl. Ti borci se spolu měli rádi a současně si trochu konkurovali. Byly to hrozně propletené vztahy. Říkalo se, že když se fasovaly gáže u okýnka ve druhém patře a všichni se tam sešli, tak protože měli v divadle jednu až tři manželky a asi osm dětí, předali si alimenty a vznikl tam koloběh peněz, které se jen přerozdělovaly.

Mnoho let jsi pracoval pod vedením režiséry Hany Burešové, později ses stal asistentem a spolu-režisérem Jana Borny. Co ses od nich naučil, čím tě inspirovali?
Nikdy jsem nad tím takhle neuvažoval. S Hankou jsem vyměřil pohybové věci, nebo jsem nastudoval nějaký komický čísla, ale nikdy jsem se nepodílel na koncepci hry. U Honzy to probíhalo jinak. Hrál jsem u něj ve hře Kdyby prase mělo křídla a pak dalších deset let v ničem. Později mě vyzval, jestli bych s ním nepracoval jako druhý režisér. Pak jsem to tak postupně přebíral. Já jsem režíroval a Honza to supervizoval a udával tomu hlavní směr, protože on už byl hodně nemocnej. Ale vždy jsem ho bral jako hlavního režiséra, takže i když jsem byl přesvědčený, že někdo má jít zleva, tak Honza si vždycky myslí, že zprava. Byli jsme absolutně rozdílní. Přejde mi vtipný, že nás život svedl dohromady. On byl vysloveně intelektuál, i vzděláním, před DAMU vystudoval teorii kultury na filozofii. On přišel z knihoven a já z karlínského divadla, kam jsem chodil s babičkou a měl jsem to rád, velký orchestr a baletky, které házely nohama. A až do Honzovy smrti jsme to spolu dokopali, přestože jsme byli tak rozdílní. Ale shodli jsme se v tom, že jsme chtěli dělat divadlo, kterému budou lidé rozumět.

Vyspecifikovali jsme si to, že chceme dělat něco jako vyšší populár. Třeba za pseudosocialismu byla populární hudba – jako například Helena Vondráčková, a pak vyšší populární hudba, populární s ambicí – jako Hana Hegerová. Od toho jsme si to odvodili.

Pojďme se vrátit k našemu Panu Kaplanovi. Přestože jsme na to tak dlouho čekali, přes změnu titulu i tvé onemocnění na začátku zkoušení... prostě i přes spoustu překážek věříme, že se povede. Co tě k nám vlastně táhne?
Především mám tady tebe. Pak ročník, který tvoří už pětadvacet let základ tohoto divadla – to je Petr Dohnal, Romana Chvalová, Jirka Kalužný, kdysi tu byl Pepa Vrána, Standa Lehký, oni byli na DAMU nad náma, všechny jsem znal, jsou to kamarádi. A pak tu mám Martina Mejzlíka, řečeného Mejdllo, ročníkového kolegu, kterého mám moc rád, i na něj jsem se moc těšil. Od školy jsme se nepotkali, jenom když jsem přijel, tak jsem ho rád viděl. Pozoruju ho dlouho a moc se mi jeho výkony líbí, přijde mi jako velmi zajímavý herec i typ. Máte to dobrý, že u vás je tak šikovný herec, který postupně zraje. Takže jsme se po 35 letech praxe konečně potkali!

Musím se tě zeptat na takovou věc – v televizním seriálu Případy I. oddělení dlouhodobě pracuješ s jablíčkem – loupeš, krájíš, nabízíš. To byl tvůj nápad, nebo to přinesl režisér? První jablko bylo ve scénáři. Ale bez zjevných souvislostí. Korejs, postava, kterou hraju, loupe jablko a něco řeší. A mně se to tak zalíbilo, že jsem si z toho udělal charakterotvorný prvek. Vyžádal jsem si, aby byly jablka vždy k dispozici a já si je podle potřeby použiju. A nenapadlo by mě, že tento detail si zapamatuje opravdu každý. Když v seriálu policie vydá kalendář, kde je Korejs na každé stránce, protože nafotí všechny měsíce, lidi volali do televize, že si ho chtějí koupit. Tak ho Česká televize vydala. A pak si diváci

najdou, kde který den hraju, čekají na mě před divadlem a chtějí ten kalendář podepsat, velmi často mi za to přinesou jablko, takže jich mám i osm za den. (SMÍCH) A to všechno dělá ten charakterotvorný prvek. Ty tomu budeš rozumět jako žena – když se díváš na chlapa, co pracuje u nejtvrdší kriminálky, je šéfem policie a jí jablko tím způsobem, že si ho oloupe a krájí na měsíčky, tak hned víš, co si o něm máš myslet, co to je za chlapa. Celé divadlo je hra a televize taky, rád si hraju, a tak si k postavám vymejším věci, které možná ani nejsou vidět, ale já o nich vím.

Mirku, o dnešní cestě do Pardubic jsi říkal, že jenom cestou na nádraží v Praze si tě vyfotilo

osm lidí, pak tě ve vlaku oslovili další, u nás na nádraží několik selfiček s fanoušky, a nakonec si tě všimla i řidička trolejbusu, se kterou sis celou cestu povídal. Velmi obdivuji, jak jsi ke svým fanouškům trpělivý a jak snášíš popularitu...

No, vlastně zas tak populární nejsem. Jsou lidi populárnější, a ti pak z toho mají stíhu. Třeba když jdete s Karlem Rodenem do hospody, tak to je peklo. Nebo Ondra Vetchý, ten to taky nesnáší. Já tu „popularitu“ dokážu ukočírovat. Myslím, že většinou mě mají lidi rádi, chtějí se fotit. Často začínají: „Vy jste strašně podobný jednomu herci...“ Dnes ta řidička trolejbusu taky tak začala. A já většinou říkám: „To bude asi tím, že jsem to já.“ **JaU**

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ STÁLE V PRODEJI!

Do pátku 25. listopadu si naši stávající abonenti měli své předplatné obnovit, hned v pondělí 28. listopadu jsme proto zahájili prodej uvolněných abonentek novým zájemcům – nyní je tedy ten správný čas na získání zajímavých míst v našem hledišti, které budou po celý následující rok (a třeba i mnohem déle) jen vaše! Pokud máte Východočeské divadlo rádi, ale stává se vám, že na některý z našich diváckých hitů nemůžete dlouho sehnat vstupenky, neváhejte a pořáďte si cenově zvýhodněné PŘEDPLATNÉ NA ROK 2023.

V současné chvíli nabízíme celou řadu ročních abonentních cyklů, z nichž si určitě vyberete: **dopolední** pro ty z vás, kteří tráví večery

raději doma, tradiční **seniorské** od 18 hodin a **klasické** od 19 hodin (buď s oběma našimi scénami, případně bez Malé scény ve dvoře),

speciální předplatné tzv. na zkoušku s výběrem čtyř titulů (příští rok to budou Makropulos musical, komedie Mimo záznam a Ona není vadná! a muzikál Pekařova žena uvedený v plenéru na Kunětické hoře), **abonmá pro fajnšmekry** určené náročnějšímu publiku obsahující tři hostující kusy a jednu inscenaci z našeho programu (Audience u královny), **chrudimské předplatné** se třemi našimi hrami (Žitkovské bohyně, Ona není vadná! a Velká bankovní loupež) přímo v Divadle Karla Pippicha nebo **kupónové abonmá** s možností volného výběru osmi představení. Podrobnější informace o všech typech předplatného i nastudovaných či chystaných titulech naleznete na internetových stránkách divadla www.vcd.cz v sekci PŘEDPLATNÉ, kde ho je možné i **on-line zakoupit**, nebo samozřejmě v předprodeji vstupenek v obchodní kanceláři za divadlem.

RaS

PŘIJÍDETE SI I VY VYBRAT SVÉ STÁLÉ MÍSTO V HLEDIŠTI VČD, FOTO M. KLÍMA

23. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

27. března – 3. dubna 2023

Východočeské divadlo Pardubice

*Porádná
porce
humoru!*

MĚSTSKÉ DIVADLO (SOUTĚŽNÍ ČÁST)

PONDĚLÍ	27.	19:00	L. Pirandello / KAŽDÝ MÁ SVOU PRAVDU	Komedie o tom, že se často ztratíme hledáním vlastní, mnohdy nepodstatné pravdy, zatímco nám uniká něco mnohem podstatnějšího. Režie M. Vajdička. Dejvické divadlo, Praha
ÚTERÝ	28.	19:00	F. Zeller / PRAVDA	Konverzační komedie o nevěře, ve které se lže jako o závod. Režie T. Zielinski. Divadlo J. K. Tyla Plzeň
STŘEDA	29.	18:00	P. Abraham / MIMO ZÁZNAM	Nekorektní satirická komedie z prostředí vysoké politiky. Režie P. Novotný. Východočeské divadlo Pardubice
ČTVRTEK	30.	19:00	W. A. Mozart – E. Schikaneder / KOUZELNÁ FLÉTNÁ	Magický singspiel. Nebývale křehká zpěvohra v originální interpretaci. Režie SKUTR. Divadlo v Dlouhé, Praha
PÁTEK	31.	19:00	L. Stroupežnický / NAŠI FURIANTI	Osobitý výklad české divadelní klasiky. Abys na ně nevyzrál – ty, takové vzdělané člověk! Režie P. Svojtka. Komorní scéna Aréna, Ostrava
SOBOTA	1.	19:00	H. Lewis – J. Sayer – H. Shields / HRA, KTERÁ SE ZVRTLA	Třeskutá komedie jako divadlo na divadle. Režie K. Dušková. Divadlo F. X. Šaldy Liberec
NEDĚLE	2.	18:00	M. Charman / VEČER NA PSÍCH DOSTIZÍCH	Hra o tom, jak se stavíme k lidem a k dění okolo nás. Režie D. Šiktanc. Činoherní klub, Praha
PONDĚLÍ	3.	20:00	GALAVEČER SMÍCHU	Zábavný večer s předáváním festivalových cen za přítomnosti kamer ČT.

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Od 28. listopadu do 2. prosince jsou v prodeji cenově zvýhodněné **FESTIVALOVÉ ABONENTKY** na všechny soutěžní komedie s bonusovým místem na Galavečeru smíchu za symbolickou 1 Kč. **V pondělí 5. prosince bude zahájen prodej jednotlivých vstupenek.** Kompletní program festivalu i s doprovodnými tituly naleznete na www.festivalsmichu.cz nebo www.vcd.cz, případně na letáčích v kanceláři předprodeje vstupenek za divadlem.

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

Po sto letech od premiéry Čapkovy Věci Makropulos ve vinohradském divadle a po více než třiceti letech od jejího posledního uvedení ve Východočeském divadle se na našem jevišti znovu objevila tajemná zpěvačka Emilia Marty – a tentokrát skutečně zazpívala! V sobotu 22. října se na pardubických divadelních prknech uskutečnila světová premiéra muzikálové adaptace slavné hry, kterou její autoři **Ondřej Soukup**, **Gabriela Osvaldová** a **Petr Abraham** nazvali **MAKROPULOS musical**. Režisér **Petr Novotný**, ukrytý pod pseudonymem spoluvůdce Petra Abrahama, do hlavní role obsadil **Petru Janečkovou**, která si za svůj zcela mimořádný a dechberoucí jevištní výkon vysloužila závěrečné ovace ve stoje vyprodaného divadla.

Repertoár divadla obohatila inscenace, v níž se snoubí herecké mistrovství s kabaretními i šansonovými písněmi, velkolepá podívaná s hlubokým filozofickým přesahem... MAKROPULOS musical rozhodně uspokojí všechny vaše smysly!

RaS

TOMÁŠ LNĚNIČKA (ALBERT GREGOR), RADEK ŽÁK (SOLICITÁTOR VÍTEK), PETRA JANEČKOVÁ (EMILIA MARTY) A JOSEF PEJCHAL (ADVOKÁT DR. KOLENATÝ)

NA SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ PO PREMIÉRE SI PETRA JANEČKOVÁ S LADISLAVEM ŠPÍNEREM VYSLECHLI POCHVALNÁ SLOVA NEJEN OD AUTORA HUDBY ONDŘEJE SOUKUPA A JEHO ŽENY LUCIE ŠORALOVÉ.

REŽISÉR PETR NOVOTNÝ SI ÚSPĚCH PREMIÉRY VYCHUTNÁVAL S MANŽELKOU TÁNOU A INSPICIENTKOU MARTINOU MEJZLÍKOVOU A JEJÍ DCEROU ZUZANOU, KTERÁ V INSCENACI TANČÍ.

TOMÁŠ LNĚNIČKA SI POPREMIÉROVOU OSLOVU UŽÍVAL S PARTNERKOU, REŽISÉRKOU KATEŘINOU DUŠKOVOU.

VE FOYER NEMOHL CHYBĚT ANI JOSEF PEJCHAL, JENŽ SE ZDE SETKAL I S HOKEJOVOU LEGENDOU PETREM SÝKOROU A JEHO ŽENOU LUCÍ.

PŮVABNÁ KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ SI NA ZDAR PREMIÉRY PŘÍPILA S KÝM JINÝM NEŽ SE SVÝMI NEJBLIŽŠÍMI, KTERÍ SI NENECHAJÍ UJÍT ŽÁDNOU JEJÍ PREMIÉRU.

POSTLU NAŠEHO SOBORU MATĚJE ŠTRUNCE PŘIJELI DO PARDUBIC PODPÓRIT JEHO HEREČTÍ KOLEGOVÉ Z RŮZNÝCH KOUTŮ REPUBLIKY.
FOTO JÍŘÍ SEJKORA

Tandem OSVALDOVÁ & SOUKUP

nejen o MAKROPULOS musical

Po tiskové konferenci pár dní před premiérou MAKROPULOS musical jsem položila několik otázek dvěma z trojice autorů, kteří se na muzikálové adaptaci Čapkovy Věci Makropulos podíleli. V hudebním světě osvědčený tandem GABRIELA OSVALDOVÁ (texty písní) a ONDŘEJ SOUKUP (hudba) se ten den byli podívat na jedné z generálních zkoušek. Jaké byly jejich první dojmy z nové inscenace, jak se jim spolupracovalo s autorem a iniciátorem celého projektu Petrem Novotným a jak vznikalo dvanáct písní pro silvestrovskou show Emilie Marty se dozvíte v následujícím rozhovoru.

Jak se vám jako autorům spolupracovalo s Petrem Novotným?

OS: Skvěle. Jen je mi líto, že jsme se nepotkali dřív. Petr je chytrý, vzdělaný a skvělý rétor, velmi pilný a má celkem jasnou představu o tom, co chce. Občas strašně zakřičí, ale není zlý. Je jen přísný, jako Yetti. Když se mu něco líbí, umí skvěle pochválit. Lépe než jiní režiséři. Což je velmi motivující, a člověk se snaží ještě víc. Nechává spolutvůrcům velkou svobodu, ale když mu něco nesedí, tak na to velmi laskavě upozorní.

GO: Ondřej to řekl výstižně, můžu jen souhlasit.

Jak vás Petr Novotný spolu s Karlem Čapkem inspiroval při psaní písní, z čeho jste vycházeli?

OS: Petr zasadil celý děj na Silvestra roku 1922 do varieté či kabaretu, kde je Emilia hlavní hvězdou programu. To znamená, že musí zpívat. Všechny písně vznikly na hotové Gábininy texty, velmi inspirativní, emotivní, byť občas nesmírně cynické. Snažil jsem se je psát tak, aby v nich občas bylo cosi archaického, ale na druhou stranu jsem použil i současné výrazové prostředky. Ctil jsem obsah textu a děj, do kterého je

píseň zasazena. V žádném případě jsem ale nepsal „dobovou“ hudbu. O hudbě se dá psát cokoliv, ale hlavně je třeba si ji poslechnout. **GO:** K tomu bych jen podotkla, že své texty nepovažuji za cynické, ale za introspektivní. Ovšem do koho – nebo do čeho..., to si musí divák přebírat sám. Řekla bych: ví Bůh.

Nejprve tedy vznikly texty a potom hudba, nejste zvyklí společně pracovat spíš v obráceném pořadí – nejdřív hudba a pak texty?

GO: Bývalo to tak, kdysi dávno, to jsem psala i texty na zahraniční písně. Ale od Johanky z Arku (MUZIKÁL O. SOUKUPA A G. OSVALDOVÉ, PREMIÉRA R. 2000 V PRAZE – POZN. RED.) jsme zjistili, že je to tak jednodušší. A hlavně – je rozdíl, když píšete pop music, anebo nějakou obsáhlejší věc, jako je právě muzikál. Pak je samozřejmě lepší napsat nejdříve texty. Vlastně napíšete nejdřív básničku.

OS: Já už jsem po tom roce 2000 v podstatě všechno – i písničky, které vznikly nejen pro Lucku Bílou, ale i pro jiné interprety – napsal na texty. Protože když máte jako skladatel text, necháte se vést. Zaprvé má určitý charakter, obsah, má rytmus, nebo nemá rytmus, to je taky někdy těžké, protože Gábinka má občas velmi nepravidelné texty, a ono to není vždy úplně jednoduché se s tím vypořádat. (SMÍCH) Nicméně to dělám strašně rád – psát hudbu na texty.

Paň Osvaldová říká, že psaní hudby je daleko těžší disciplína. Ona měla texty hotové za půl roku, zatímco vy jste na hudbě pracoval dva roky. Je to tak?

OS: Hudba je jiná kategorie než textování. Gábina je schopná napsat text písně za půl dne, možná i v kratší době. V hudbě je to trochu jinak. Ačkoli když má člověk nápad, píseň může vzniknout i za dvacet minut. Ale pak to provedení – musíte ji nahrát, zaranžovat, aby dostala ten správný zvuk. Čili i když harmonicko-melodický nápad může přijít velmi rychle, s následnou produkci písně je spousta práce, která zabere hodně času.

Byl jste při skládání hudby něčím limitovaný?

OS: Sám sebou. (SMÍCH)

Říkal jste, že bylo těžké najít charakter hudby. Co si pod tím představit?

OS: Ano. Já jsem celkem adaptabilní, nedělá mi problém napsat dechovku plus aleatorickou záhadou věc, která je na pomezí nejmenovaných žánrů. Ale přece jenom si člověk musí vybrat. Nemám rád, když se vezme nějaká hudba, někam se dosadí, a vůbec není spojena s tím, o čem se jedná. Proto třeba hudba Johanky z Arku má jiný charakter než třeba Elixír života nebo Robin Hood nebo Mauglí. A to samé dělám s filmem, já vlastně píšu programní hudbu.

Jaké byly vaše první dojmy z generální zkoušky, na kterou jste se přijeli podívat ještě před premiérou?

GO: Já jsem upřímně nadšená a hodně překvapená, i když se mi od pana režiséra líbilo zatím všechno, co jsem viděla. Jak říkal Ondřej, škoda, že jsme se nepotkali dřív, protože bych s ním bývala ráda spolupracovala. Nechci diváky nějak zbytečně navnadit, ale já osobně jsem byla opravdu překvapená, jak je to dobré, jaké jsou tam úžasné herecké výkony v čele s hlavní představitelkou, jak vypadá scéna, kostýmy. Jen mi pořád víc a víc padala čelist. Fakt nádhra.

Říkáte překvapená – může to být tím, že jste sem k nám „na oblast“ jeli s mírným despektem?

GO: Samozřejmě. Když jedete na oblast, tak můžete očekávat ledacos hraničícího s ochotnickým představením, ale zároveň tam můžete vidět naprosto geniální věc. Ale jak už jsem řekla, tentokrát jsem opravdu upřímně nadšená.

OS: Tak ono je hloupé vychvalovat vlastní dítě, ale i já jsem byl také moc mile překvapený. Nádherná scéna, celé to působilo velmi emotivně. Věděl jsem, že Petr je výborný, už jsem s ním spolupracoval a samozřejmě jsme se o inscenaci bavili, ale pořad byl lehce tajnosnubný a možná i trochu pochyboval. Ale když jsem pak viděl tu zkoušku, opravdu mi spadla čelist...

GO: To už jsem řekla já.

OS: Tobě taky spadla čelist?!

GO: No, budeš si muset vymyslet něco jiného.

OS: Ale mně taky spadla čelist! A dřív než tobě, toho jsem si všimnul. Bylo to zkrátka skvělé a jsem hodně zvědavý, co tomu řeknou diváci.

AnH

← O. OSVALDOVÁ A O. SOUKUP NA JEDNÉ Z GENERÁLNÍCH ZKOUŠEK

↓ O. SOUKUP A G. OSVALDOVÁ S CELÝM TÝMEM MAKROPULOS MUSICAL FOTO J. SEJKORA

KDO SE VEJDE NA HOUSLE

*Neboj se ničeho se neboj
a třeba bylo nejvíc zle
vždycky se najde někde člověk
který se vejde na housle*

Vzpomínáte? To jsou verše **JANA SKÁCELA**. Možná je znáte citlivě zhudebněné Jiřím Šlupkou Svěrákem. Máte možnost si je znovu poslechnout v našem Poediu, spolu s hodinkou dalších veršů i drobných prozaických útvarů „knížete moravské poezie“ Jana Skácela. Od jeho narození uplynulo 22. února letošního roku právě sto let.

Narodil se v obci zvané Vnorovy, kousek od Veselí na Moravě, v okrese Hodonín. Studoval na gymnáziu v Břeclavi a v Brně – Králově Poli. Po maturitě byl krátce zaměstnán jako uvaďeč v brněnském kině Moderna (dnes pasáž Jalta) a roku 1942 totálně nasazen jako dělník na stavbách silnic a tunelů v Rakousku. Po válce studoval český a ruský jazyk na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, ale studia nedokončil a od roku 1948 pracoval jako redaktor v kulturní

rubrice deníku Rovnost. Po nuceném odchodu roku 1952 byl nějaký čas údržbářem ve strojírenském závodě v Brně-Líšni. Od roku 1953 působil v literárně-dramatickém oddělení brněnské redakce Československého rozhlasu. Od roku 1963 byl šéfredaktorem časopisu Host do domu až do jeho likvidace v roce 1969. Do tohoto bodu zlomu vydal básnické sbírky Kolik příležitostí má růže, Co zbylo z anděla, Hodina mezi psem a vlkem, Smuténka, Metličky, soubor krátkých próz Jedenáctý bílý kůň a dvě knížky veršů pro děti.

V prvním desetiletí normalizace mohl Jan Skácel publikovat pouze v samizdatu a exilu. Překlady vydával pod cizím podpisem. Jakozto „osoba režimu nepřátelská“ těžko sháněl obživu i v dělnických profesích.

Od roku 1981 mu bylo částečně umožněno publikovat, pouze v brněnském nakladatelství Blok. Vyšli jeho sbírky Dávné proso, Naděje s bukovými křídly, Odlévání do ztraceného vosku, Kdo pije potmě víno a knihy veršů pro děti Uspávanky, Kam odešly laně a Proč ten ptáček z větve nespadne.

Na sklonku 80. let se dočkal několika významných ocenění. Byl zvolen dopisujícím členem Bavorské akademie krásných umění, nakladatelství Albatros mu udělilo cenu roku 1988 za dílo v oblasti původní literatury pro děti a mládež, v Itálii převzal světově uznávanou Petrarcovu cenu a slovinšská literární obec ho na mezinárodním festivalu obdařila křišťálovou cenou Vilenica. Roku 1988 byl u inscenace Oidipa v Divadle na Vinohradech oficiálně uveden jako překladatel díla.

Jan Skácel zemřel 7. listopadu 1989, pár chvil před pádem totalitního režimu.

Po básnickově smrti vyšla poslední sbírka A znovu láska, soubor krátkých próz Třináctý černý kůň a řada výběrů z poezie.

POSLEDNÍ ŽÍZEŇ

*Jak je to dávno co jsme odešli
a kolik žízně*

*kolik krásné žízně
jsme zanechali doma*

*Je tomu dávno
a kolik od té doby uplynulo let*

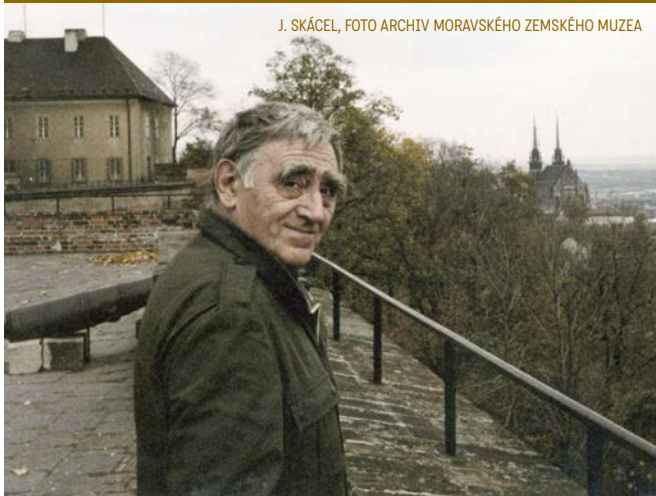
Je to k nevíře

*A přece dodnes po křemenu chutná
po síře
ta žízeň navždy žízeň naposled*

Hudebně poetický večer s dílem Jana Skácela si můžete užít v pondělí 12. prosince od 19 hodin v Poediu v klubu, společně s herci Karolínou Šafránkovou, Josefem Pejchalem a muzikantem Jiřím Šlupkou Svěrákem.

JaP

J. SKÁCEL, FOTO ARCHIV MORAVSKÉHO ZEMSKÉHO MUZEA

Matěj Štrunc

poslední z nových tváří našeho divadla

Po mladých dámách – Kristýně Hulcové a Elišce Jechové zbývá představit posledního nováčka našeho souboru **MATĚJE ŠTRUNCE**. Když zapátráte na internetu, zjistíte, že Matěj (někdy také navíc Metoděj) je muž mnoha tváří, nebo lépe řečeno profesí. Navíc příjmení Štrunc vám bude právem povědomé. Kromě toho, že je Matějův tatínek Dalibor jedním z nejžádanějších českých cimbalistů, jako hudební skladatel se mimo jiné věnuje i psaní scénické hudby. S naším divadlem spolupracoval už dvakrát – na inscenaci *Jitřní paní* a *Jméno růže*. V něčem se Matěj takzvaně „potatil“, ale v mnohém se pustil svou vlastní neprošlapanou cestou, která ho na začátku této divadelní sezóny dovedla až k nám do Pardubic.

Matěji, začnu otázkou na tělo: Jsi víc muzikant, anebo herec?
Hmmm... Nevím. Na tohle se mě lidi ptají hodně často. A ani já jsem si na to ještě neodpověděl. I na škole mě nutili, ať už si konečně vyberu – ať se stanu hercem, nebo muzikantem, že nemůžu sedět jedním zadkem na dvou židlích. Ale zatím se mi osvědčilo nedržet se těchto rad, a naopak varírovat a lítat mezi dvěma zaměstnáními.

Mám pocit, že nejšťastnější jsem ve chvíli, kdy je krásně púlim a vzniká mezi nimi rovnováha.

Ty dvě umělecké profese se samozřejmě mohou docela dobře doplňovat, a to nemám na mysli jen divadelně-hudební žánry, ale třeba také to, že skládáš scénickou hudbu.

Ano, myslím, že díky tomu, že jsem herec, můžu scénickou hudbou

skutečně pomoci konkrétnímu celku. Protože vím, jaké to je, když hraju divadlo a scénická hudba mi pomáhá, a jaké to je, když mi naopak nepomáhá vůbec. Stejně jako ostatní herci na jevišti znám ten rozdíl a myslím na to vždycky, když píšu scénickou hudbu. Jako skladatel pak můžu nabídnout právě perspektivu tak trošku z hereckého úhlu pohledu.

Pojďme se ale vrátit trochu k herectví. V tom oboru jsi absolvoval na brněnské konzervatoři. A následně jsi získal angažmá v Městském divadle Zlín...

V podstatě ano, ale ještě na škole, po maturitě, jsem nastoupil na rok do angažmá dětského divadla Radost v Brně a pak jsem byl rok na volné noze. Po absolutoriu jsem šel na tři sezóny do Zlína. →

M. ŠTRUNC S DALŠÍMI POSILAMI NAŠEHO SOUBORU
E. JECHOVOU A K. HULCOVOU, FOTO J. SEJKORA

Tam jsi dostal velmi krásné herecké příležitosti v podobě rolí jako byl Petr v Petrovi a Lucii nebo Hamlet. Co může člověka přimět k tomu, aby opustil takové angažmá?

Za ty příležitosti jsem moc rád. Často se říká, že první angažmá je něčím navždy nejsrdcovější, s tím musím souhlasit. Zlínské divadlo má pro mě velkou hodnotu, moc si ho vážím. Jen jeho provoz nebyl úplně kompatibilní s tím, že jsem se chtěl právě i věnovat hudbě. Chtěl jsem taky hodně cestovat, chtěl jsem ty věci různé propojovat a chtěl jsem se dostat i k nějakému natáčení a jiné práci v Praze, což vzhledem k poloze Zlína bylo hodně nereálné. Bylo skvělé mít velké a krásné role, ale tím pádem jsem pořád jen zkoušel a hrál, měl jsem minimum volného času a trpěl jsem pak i pocitem vyhoření. Najednou už jsem neměl kde brát inspiraci, prostor pro to, abych tvořil nové postavy. V tu chvíli jsem byl divadlem tak navený, že jsem přemýšlel, jestli s ním neskončím úplně.

Ve dvouleté pauze, kterou sis od herectví dal a která náhodně korespondovala i s pandemií covidu, ses věnoval muzice a cestování. V říjnovém čísle zpravodaje jsme všichni doslova zírali na fotku z tvé expedice po Grónsku, kterou jsi vedl. A já od té doby přemýšlím, jak se asi provádí v takových extrémních podmínkách. Je nutné znát tu zemi dokonale, nebo stačí mít jen zkušenosti odjinud? Stačí ti nastudovat trasu a neztratíš se? Dělam průvodce pro Expedition Club, což je taková netradiční brněnská cestovka – hodně jezdíme do hor a bereme lidi tam, kam se normálně nedostanou. Často se jedná o extrémní podmínky, které znám jen orientačně, ale mám právě zkušenosti s podobnými podmínkami odjinud. Několikrát jsem byl v Norsku, v severním Rusku, v severním Finsku, v jižnější Karélii, na Špicberkách. Takže zkušenost s arktickou tundrou

jako takovou, která má svoje specifika, co se týká terénu a toho, co tam člověk může čekat, se dá velmi dobře aplikovat i na Grónsko. Ale samozřejmě měl jsem kolegu průvodce, který v té oblasti byl přede mnou a předal mi dostatečné know-how, abych mohl tu cestu vést. Takže jsem získal informace o té oblasti, ale byl jsem vlastně první, kdo pod hlavičkou Expedition Clubu prošel tuhle cestu, která není objevená dlouho a vlastně to ani není v pravém slova smyslu cesta nebo značená stezka – šli jsme podle GPS souřadnic. Věděl jsem, že když je hora napravo a nalevo, že někde uprostřed musíme jít. Byl to velkej punk, ale krásnej.

To zní opravdu hodně dobrodružně. A pak přišla nabídka na hostování v Moravském divadle Olomouc, kde tě nyní diváci mohou vidět jako Des Grieux v Manon Lescaut. Premiéru jsi tam měl v září tohoto roku, tedy v době, kdy jsi už nastupoval do angažmá k nám. Proč jsi po dvou letech na volné noze opět kývnul na nabídku zaměstnání v souboru divadla městského typu?

Velký rozdíl je samozřejmě v tom, že Pardubice jsou mnohem blíž Praze, kde můžu žít. Určitě mě na tom lákalo i to, že v Pardubicích můžu být s Kristýnkou (HULCOVOU – POZN. RED.), svojí partnerkou. Zároveň se mi už po divadle trochu stýskalo, po tom mít někde nějakou divadelní jistotu, že budu něco zkoušet, na něčem pracovat a tvořit. A vím, že v rámci souboru, když je člověk v angažmá, se mu tvoří nejlépe. Nemusi nikomu nic dokazovat, může si s tím hrát a sám sebe stále překvapovat a někam růst. Myslím, že jsem týmový hráč, rád kopu za svůj tým – na poli divadelním. Teď jen uvidím, kolik času mi zbyde na muziku a jak se to celé prováže. Nebo jestli už jsem se usadil a chci být spíš hercem než hudebníkem. Anebo jestli tohle dilema budu řešit celý život.

Když jsme zase u toho, není to tak dlouho, co jsi vydal svoji první sólovou desku, kterou budeš křtít po Novém roce. Na přebalu desky je napsáno Matěj Metoděj Štrunc – jak je to tedy s tím tvým jménem? Budeme ti v divadle připisovat Metoděje? Ne ne, já právě divadlo hraju pod Matějem a Metoděj je muzikant. Mám to v sobě tak nastavené, abych se mohl věnovat všemu, co chci...

Aha, takže ona je to vlastně schizofrenie.

Přesně tak. (SMÍCH) V deseti letech jsem se nechal pokřtít na Metoděje a od té doby to vnímám tak, že Metoděj píše básně a skládá hudbu a Matěj hraje divadlo a cestuje.

Takže ještě básník... Jako autor textů svých písní? Nebo skutečně ještě navíc píšeš básně? Obojí. Básně píšu také už dlouho. Asi před třemi lety jsem vydal sbírku básní z mých cest, která se jmenuje Ze severu. Nazval jsem si to jako básnický cestopis. No, básník... I já sám se tak někdy označuju, ale vlastně mi to připadá hodně neuchopitelné – co teda jsem, když se nějak pojmenovávám a zároveň se necítím být ani jedním pořádně? Tak spíš se často vracím k tomu, že já jsem já a dělám nějaké věci, které se nějak dějí.

A já bych řekla, že jsi umělec a že všechno, co děláš, spolu velmi úzce souvisí. Tvoji rodiče jsou muzikanti, jak se tvářili na to, že píšeš studovat herectví místo toho, abys hrál na cimbál jako tatínek?

Já jsem měl s cimbálem trochu problém – nechtěl jsem cvičit, vadilo mi, že jsem hodně spojovaný s rodinou, s naším jménem a nesu na sobě takovou hudební tíhu. Divadlo se mi zdálo hodně svobodné, právě proto že ho nikdo v rodině nedělal, takže mě nikdo nebude soudit. Kdežto kdybych hrál na cimbál, nikdy nebudu tak dobrý cimbalista jako můj táta. Jen bych se mu snažil vyrovnat, případně ho i překonat, ale cítil jsem, že právě tímhle směrem jít nechci. Na to nemám povahu, a hlavně jsem líný cvičit, na cvičení na nástroje nemám trpělivost. Naši to vzali dobře – jestli uděláš přijímačky, tak si tam nastup – nakonec myslím, že jsou rádi, že dělám divadlo i že propojuji ty různé profese, a hlavně že mi to dělá radost.

Kromě neobvyklého nástroje, jakým cimbál beze sporu je, hraješ i na další hudební nástroje, jaké? No hraju... To je moc zásadní slovo. Od malička se mi snadno učí hrát na různé nástroje. Ale mám pocit, že v rámci divadla jsem trochu jednooký mezi slepými – někdo mi dá nástroj, já na něj něco zahraju a lidi řeknou „ty jo, to je super, ty seš takovej hudebník!“ Ale přitom kdybych šel za profesionálními muzikanty a zahrál jim totéž co v divadle, tak se mi vysmějí nebo to zahrájí o deset tříd výš. Po interpretační stránce se takovým hudebníkům nemůžu rovnat. Nejdál jsem asi s kytarou, ale ani tak si moc na profesionální úrovni nefandím. Hraju ještě na klavír, na kontrabas, baskytaru, na altsaxofon... A pak mám doma spoustu zábavných věcí, jako je třeba maďarská citera, kalimba a tak různě.

ANH

PROSINCOVÉ DERNIÉRY ANEB KONEC TŘÍ VETERÁNŮ A ČTYŘ POSTELÍ

Něco začíná – něco končí. Když každou sezónu nastudujeme sedm nových inscenací, přibližně stejný počet musí skočit. Některé po jedné dvou sezónách, jiné se drží na repertoáru dlouho. A dvě z takových „držáků“ budou mít v prosinci derniéry, budou se hrát naposled.

Ayckbournova komedie **Z POSTELE DO POSTELE** v režii Zdeňka Duška se hraje šestou sezónu. Za tu dobu si získala velkou oblibu publika, o čem svědčí i ocenění na GRAND Festivalu smíchu 2019, z něž si odnesla Cenu diváků i nejvyšší ocenění Komédie roku 2018. **TŘI VETERÁNI** z pera Jana Wericha v úpravě a režii Petra Novotného měli premiéru v červnu 2000 na Kunětické hoře, v další sezóně se inscenace přenesla i do divadla. →

P. JANEČKOVÁ JEŠTĚ S M. NĚMCEM VE HŘE Z POSTELE DO POSTELE, FOTO J. SEJKORA

Jaké pocity mají herci, kteří hrají v těchto kusech? A budou jim komedie chybět? Na to jsem se zeptala několika kolegů...

PETRA JANEČKOVÁ: Po Veteránech se mi bude stýskat, protože je to pohádka, a to velmi dobře udělaná. Navíc skřítků člověk nehraje každý den. (SMÍCH) Krásné bilbnutí, dovádění – bylo to skvělé. Inscenaci konvenovala víc Kunětická hora, pro atmosféru je nenahraditelná, ale tam jsme se daleko více naběhali.

TOMÁŠ LNENICKA: Já jsem hrál Veterány raději v divadle, protože tam můžu v jednu chvíli odejít z jeviště – v druhé polovině mám deset minut. Na Kuňce nemůžu, nebylo kam. Měl jsem tu inscenaci rád, ale vše má svou životnost...

MARTIN MEJZLÍK: Za mě je škoda, že Veteráni mají derniéru. Myslím si, že by se možná ještě dali udržet, je to rodninná komedie a děti dorůstají. Je škoda, že nebylo víc odpoledních představení, na které chodívaly děti s rodiči a spolu se skvěle bavili. Veterány mám rád, od Petra Novotného je to hezky, citlivě vystavěné a jeho přínos byl veliký. Bavili jsme se spolu o tom, co hrát na Kuňce, a nápad s Veterány byl ode mě. Petr se toho chytil a dovymyslel spoustu nápadů, které jsou jiné než ve filmu a výborné v inscenaci fungují, například to, že skřítky hrají herečky.

LADISLAV ŠPNER: Já jsem si Veterány užíval. Poprvé jsem hrál krále, doposud jsem vždycky hrál prince... (SMÍCH) Teď jsem „dostárnul“ na krále, kolegyně mi hrála dceru... Ale náramně jsem si to užíval. Obzvláště ten vatón (VYOPÁVKA BRÍCHA – POZN. RED.), co jsem měl. Vypadal jsem nádherně, vždy jsem si vzpomněl na pana Satinského, který ve filmu Tři veteráni náramně hrál krále. Doufám, že jsem se alespoň špetičkou přiblížil jeho velikosti.

Petro, v komedii Z postele do postele jsi hrál s partnerem, kterého postihl „hexensůs“ a předváděli jste u toho výslovně akrobatické kousky. Nestalo se vám, že byste si třeba sekli záda, nebo nějak ublížili?

L. ŠPNER S V. MALOU VE TŘECH VETERÁNECH, FOTO J. SEJKORA

Do zkoušení jsem nevstupovala v úplně dobré kondici a pohodě. Mám dlouhodobý problém se zády a kdybych necvičila, tak bych nemohla dělat toto povolání, ani bych asi nedošla do divadla... Zrovna v tom období to bylo dost akutní. Měla jsem předtím úraz, spadla jsem z jeviště, kde nebyly schody (a měly být...). Šla jsem do tmy... a byl to obrovský náraz na bederní páteř. Řešila jsem to tím, že jsem poctivě cvičila a dělám to už šest let, snažím se každý den, dostala jsem se do takové kondice, že mi to představení nedělá žádný problém. Milan (NĚMEC – POZN. RED.) musel být ze začátku ohleduplný, moc na mě nenaléhal, tím myslím, že v inscenaci mě partner doslova zalehne v posteli. (SMÍCH)

Když Milan odešel do angažmá do Brna, v roli ho vystřídal Tomáš Lněnička. Jak jste se „v posteli“ sžili?

PETRA: Myslím, že moc dobře. Milan měl komfort těch sedmi týdnů, což je čas zkoušení běžné inscenace,

ale Tomáš to převzal velmi krásně a lehce. Nemusela jsem v aranzmá nic měnit, jenom jsme si na sebe chvíli zvykali, na temporytmus jeden druhého. Ale musím říct, že oba mí partneři byli skvělí.

TOMÁŠ: Naskočil jsem do padesáté reprízy, takže všichni to už uměli a já jsem byl začátečník. Ale rychle jsme se sladili. S režisérem jsme měli individuální zkoušky, jinak by to nešlo. Postel byla komedií, kterou jsem se musel pokaždé učit, pořád dokola, protože jsme ji hráli jednou za dva měsíce a já jsem text neměl moc zažitý. Ostatní to měli zautomatizované, v tom jsem to měl těžší. Byla to sice moc hezká role, odehrál jsem ji asi třináctkrát, ale ani mi není líto, že už odchází z repertoáru. (SMÍCH)

Takže pokud jste Z postele do postele nebo Tři veterány ještě neviděli, měli byste si rozhodně pospíšit, v prosinci se budou hrát naposledy. A i kdybyste je už viděli, přijďte zas. Dobrého humoru není nikdy dost! JaU

NEJ INSCENACE A HERCI ROKU 2022 JSOU JEN VE VAŠICH RUKOU!

Východočeské divadlo se i letos může zaslouženě chlubit titulem nejnavštěvovanější regionální divadlo, za nímž však stojí téměř denně otevřená opona alespoň na jedné z našich scén – nevýjimaje svátky, víkendy ani tak výjimečná data, jako jsou Štědrý den s oblíbeným Štědronočním zpíváním či Silvestr s tradičním vyhlášením výsledků divácké ankety o nejpopsalnější inscenace roku.

A neboť je silvestrovské představení za dveřmi a my jsme nesmírně zvědaví na vaše názory, žádáme vás, abyste se do ankety zapojili v co nejhojnějším počtu. Kromě vašich hlasů pro inscenaci a herce roku se samozřejmě těšíme i na vaše postřehy či připomínky. Hlasovací formuláře naleznete ve foyer divadla nebo na našich webových stránkách www.vcd.cz na titulce pod ikonou **DIVÁČKÁ ANKETA**. Anketní lístky jsou slosovateľné, na výherce čeká předplatné pro dvě osoby dle vlastního výběru.

Který z našich titulů získá ocenění Inscenace roku 2022 se tedy dozvíme už na Silvestra, jména diváčky

P. BOROVEC A V. MALÁ V LETOŠNÍ SILVESTROVSKÉ KOMEDII Z POSTELE DO POSTELE, FOTO J. SEJKORA

nejoblíbenějších herců roku 2022 budou vyhlášena na Divadelním báli, který je naplánován na sobotu 28. ledna opět do prostor historické budovy Městského divadla.

RaS

DIVADELNÍ KALENDÁŘ NA ROK 2023

Pokud i vy patříte mezi staromilce, kteří stále ještě upřednostňují klasické kalendáře před těmi elektronickými, tak právě pro vás jsme i na rok 2023 připravili tradiční stolní DIVADELNÍ KALENDÁŘ.

Kalendář v grafickém provedení výtvarnice **Kateřiny Formánkové** opět nabízí 27 fotografií, které jsou průřezem našeho repertoáru a které vám připomenou hezké chvíle s našimi herci, anebo že tu konkrétní inscenaci byste ještě měli navštívit.

V kalendáři jsou navíc již uvedeny i termíny premiér a dalších výjimečných akcí divadla v příštím roce, jako jsou GRAND Festival smíchu či Divadelní bál.

Divadelní kalendář 2023, který může také posloužit jako originální vánoční dárek, je k zakoupení v kanceláři předprodeje vstupenek, v divadelním obchůdku ve foyer nebo on-line na webu divadla www.vcd.cz v sekci **DÁLE NABÍZÍME**.

RaS

24. úlip	Východočeské divadlo Pardubice	ČERVEN 2023	25. úlip
12 PONDĚLÍ Antonia		19 PONDĚLÍ Lada / Lada	
13 ÚTERY Antonia		20 ÚTERY Kucha / Kucha	
14 STŘEDA Antonia / Herta		21 STŘEDA Kucha / Kucha	
15 ČTVRTEK Vila		22 ČTVRTEK Kucha / Kucha	
16 PÁTEK Antonia		23 PÁTEK Kucha / Kucha	
17 SOBOTA Antonia		24 SOBOTA Kucha / Kucha	
18 NEDELE Antonia / Herta / Dan tróhů divadla obdoba / Dan tróhů		25 NEDELE Kucha / Kucha	
19 PONDĚLÍ Antonia		26 ÚTERY Kucha / Kucha	
20 ÚTERY Antonia		27 STŘEDA Kucha / Kucha	
21 STŘEDA Antonia		28 ČTVRTEK Kucha / Kucha	

A. Poutek, K. Salskovská a J. Lada, ONA NENÍ VAŽNÁ!

← TITULNÍ STRANA A UKÁZKA KALENDÁŘE DIVADELNÍHO KALENDÁŘE 2023

Překladatel PAVEL DOMINIK...

... je historicky prvním nositelem Ceny Josefa Jungmanna, kterou získal za překlad románu Vladimíra Nabokova *Lolita* roku 1991, a laureátem Státní ceny za překladatelské dílo, jmenovitě za překlad Nabokovova románu *Ada* aneb *Zár* i za předchozí překladatelskou práci. V posledních dvou desetiletích se soustavně věnuje také překladu dramatických děl. Ve Východočeském divadle byly v jeho překladu inscenovány hry *Donaha!*, *Holky z kalendáře*, *Černá komedie*, *Až na věky*, *Sherlock* v nesnázích a letos na podzim *KALIFORNSKÁ MLHA*, která nám po dlouhé době poskytla příležitost k osobnímu setkání a k pohovoření o překladatelské profesi.

Pavle, čtenáři krásné literatury se s tvým jménem setkávají u překladů beletrie, zejména pak románů Vladimíra Nabokova a Salmana Rushdieho. Proč se tihle dva autoři dostali do popředí tvého zájmu?

Zkusím to stručně: Nabokov je celoživotní láska i posedlost od chvíle, kdy jsem jako student přečetl jeho nejznámější román *Lolita*, aniž jsem tušil, že v budoucnu s autorem strávím většinu svého profesního života. Rushdieho jsem pro české čtenáře objevil v době, kdy jsem se snažil prosadit jako

překladatel a vyhledával autory, na které u nás dosud nikdo neměl „patent“. Po dlouhých peripetiích jsem dostal šanci přeložit jeho rozsáhlý román *Děti půlnoci*. Na čas jsem se pak dokonce stal výhradním překladatelem jeho prózy.

Vzpomínám si, že jsi nějakou Nabokovovu prózu ještě z raného období přeložil jak z autorského anglického překladu, tak z ruštiny. Byl to *Slídil*? V čem spočívá přínos takového postupu?

Ano, byl to *Slídil*. Nakladatelství tehdy zakoupilo práva na anglický překlad tohoto ruského románu, proto vznikl překlad z angličtiny. Později, v rámci vydávání autorova souborného díla v nakladatelství Paseka, jsme se k románu vrátili. Přeložil jsem ho znovu, tentokrát z ruštiny. Je určitě solidnější pracovat s původním textem. Pokud překládám Nabokova z ruského originálu, k anglickému vydání někdy přihlížím – v tiráži je to pak uvedeno. Ruština coby slovanský jazyk má pro české překladaatele ohromnou výhodu: na rozdíl od angličtiny má přehlednou syntaktickou strukturu – tu umožňuje zejména bohaté tvarosloví.

Vysoce oceňovaným překladem románu *Ada* aneb *Zár* jsi – tuším – dovršil plánované souborné dílo Vladimíra Nabokova. Nebo snad ještě něco zbývá?

V posledních dvou letech jsem si přeložil – jen tak do zásoby – dva jeho romány, takže z jeho prozaického, do češtiny nepřeloženého díla zbývá už jenom *Podívej na harlekýny!* A doufám, že mi ještě zbydou síly a chuť pořídit nové překlady románů *Pozvání na opravu* a *Zoufalství*.

Chystáš nějaký další překlad z díla Salmana Rushdieho?

Se Salmanem Rushdiiem jsem se rozloučil už před lety, kdy jsem se vzhledem k značné vyčerpání a možnosti i opotřebenosti musel rozhodnout, zda pokračovat s ním či s Nabokovem. Volba byla jasná. Nabokov je mi mnohem bližší, ostatně z Rushdieho jsem to nejpodstatnější přeložil, sedm románů a sbírku povídek. Nemluví o stále silícím dojmu, že mě, na rozdíl od Nabokova, už nemá čím překvapit.

Dramatické texty jsi začal překládat později. Jaký impuls tě k nim přivedl?

Překládat divadelní hry jsem toužil dávno před první zakázkou. Nebyť šťěstí a zaskoku za někoho, kdo si nevěděl rady s poměrně obtížným jazykem jedné americké hry, třeba bych se k téhle práci nikdy nedostal. Naštěstí jsem uspěl – jednalo se o překlad hry s názvem [sic], kterou ve výborném obsazení uvedlo Dejvické divadlo. V návaznosti na tuto inscenaci následovala nabídka na překlad Mého báječného rozvodu pro Elišku Balzerovou... a přišly další nabídky a překlady.

Občas tedy překládáš „na zakázku“, když si konkrétní divadlo objedná překlad hry, o kterou má zájem. Ale některé texty k překladu si vybíráš sám. Jak? A docíkáš se všechny realizace, nebo některé zůstávají tak zvané „v šuplíku“?

Je spousta textů, které dosud nebyly přeloženy, a mezi nimi i takové, jejichž šance na uvedení u nás jsou z různých důvodů minimální. Zároveň mi ale připadalo, že bychom o nich vědět měli, už jen pro ucelenější představu o současné anglicky psané dramatice, nebo že jsou podstatné pro mě, například tím, že v sobě nesou nějaký provokativní problém, který by mě bavilo vyřešit. Mám tedy hodně přeložených her, které

dosud nikdo neuvedl, na druhé straně některé z těch, které jsem si původně přeložil jen pro sebe, se uvedení dočkaly. Ale abych odpověděl na tvou otázku: hra, kterou bych měl přeložit, mě musí zajímat, bavit, a její překlad by měl mít z hlediska potenciálních diváků smysl.

Stává se, že se inscenace tebou přeložené hry úplně mine s tvou původní představou?

Jistě, a řekl bych, že takových „zklamání“ nikdy málo; horší je ovšem situace, kdy má člověk pocit, že režijní pojetí se krutě míjí s představou autora. Nejednou jsem měl možnost zhlédnout původní inscenaci, vzniklou za dohledu autora či autorky v Anglii, nejčastěji v Londýně, takže o to bylo srovnání jednodušší. Mé rozladění nevycházelo z jiného uchopení tématu, z jiného pojetí jevištního tvaru, ale buď z naprostého nepochopení autorova záměru, nebo z jeho extrémně zavádějícího výkladu, které mnohdy zavánělo schválností, snahou režiséra být za každou cenu originální.

Čím tě zaujala Kalifornská mlha?

Na přesné okolnosti si už nevzpomínám, ale sám příběh, vycházející ze skutečné události, mi připadal dost zajímavý.

Téma možná není nijak objevné, ale poskytuje hercům značný prostor k tomu, aby předvedli své umění. Líbil se mi také ve své podstatě otevřený konec, nabízející divákům možnost představit si alternativní řešení v pomyslném pokračování příběhu.

Stephen Sachs napsal asi sedmáct her, v češtině máme jen tvůj překlad Kalifornské mlhy. Nechystáš se na nějakou další?

Ne, nechystám. Jsou příliš ukotveny v současném domácím, tj. americkém kontextu, mám dokonce trochu pocit, jako by se autor vezl na vlně nějaké angažované dramatiky s opakujícími se tématy rasy, případně různými zdravotními handicapy.

Při četbě dramatických textů z anglofonního světa čím dál častěji narážím na vyslovené mizerné překlady. Přitom to jsou texty nabízené profesionálními agenturami. Jak je možné, že posílají „do oběhu“ překladatelské nepodarky? Je proti tomu nějaká obrana?

Divadelní agentury, které nepovedené překlady posílají do divadel, zjevně nemají kapacitu ke kontrole odevzdané práce – nicméně opakovaně vyzývají dramaturgie divadel, aby je informovaly o překladech, které nesplňují základní kritéria kvality. Bez zpětné vazby mohou agentury těžko reagovat. Problémem je také stále dost rozšířený názor, že překlad dramatických textů nevyžaduje žádnou zvláštní průpravu, vždyť jsou to „jenom dialogy“. Setkal jsem se s tímto přístupem už kdysi, když jsem hodnotil ukázky práce od zájemců o překlady filmových dialogů, někteří považovali za dostatečnou kvalifikaci dva roky strávené točením piva nebo hídáním dětí v Anglii. To, že těch mizerných překladů je tolik, zřejmě souvisí s náplní práce agentur, které jednoduše nestíhají. →

← P. DOMINIK S REŽISÉREM M. PRZEBINOU A A. POSTLEREM PO PREMIÉRE HRY KALIFORNSKÁ MLHA, FOTO P. SEDIVÝ

Vůbec si nedovedu představit, jak na jedné straně překládáš náročný mnohohrstevnatý román a na druhé straně se „rozptyluješ“ termínovanými překlady dramatických textů, na jejichž dočišťování pak ještě obvykle intenzivně spolupracuješ s tvůrci inscenace.

Střídání žánrů není na škodu, ostatně překladatel by se měl

umět bezpečně pohybovat různými žánry, v tomto směru mám dost extenzivní zkušenosti, kdysi jsem se částečně živil překladem odborných textů z nejrůznějších oborů, překládal jsem texty esejistické, poezii, několik let jsem se intenzivně zabýval překladem a tvorbou dialogů pro dabing... Je to jen otázka píce, pečlivosti a zájmu. Občas se stane, zvláště

u rozsáhlejších textů, že mi unikne nějaká souvislost, skrytý detail. Proto vítám, když se texty po odevzdání zabývají pečliví dramaturgové, na jejichž popud mohu doladit případné nejasnosti, jako je tomu v případě spolupráce s vašim divadlem.

Díky! Budu se těšit na další.

JaP

ROBERT BELLAN

VERNISÁŽ
VE FOYER

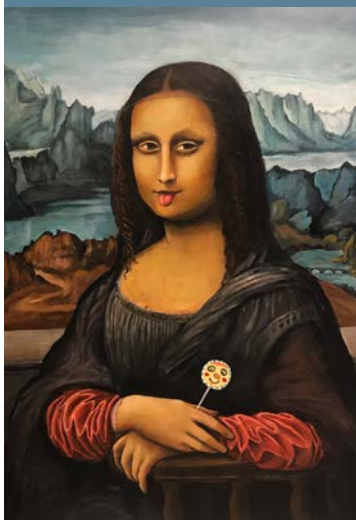
V sobotu 17. prosince před premiérou hudební komedie Pan Kaplan má třídu rád ve foyer zahájíme výstavu s názvem **AkrylArt 2022**, kterou se ve zcela nové pozici malíře představí v Pardubicích dobře známý režisér **ROBERT BELLAN**, autor veleúspěšných retrokomedií *Normální debil 1 a 2*. Jeho zábavné obrazy si zde budete moci prohlédnout až do 22. února 2023. A upozorňujeme, že výstava je prodejní.

Divadelní režisér a scenárista **Robert Bellan** (narozen 27. 7. 1966 v Hodoníně) se v „covidové přestávce“ rozhodl proniknout do jemu do té doby nepoznané oblasti výtvarné tvorby. Přes počáteční drobné kresby pastelkami se postupně pracoval až k velkým formátům a technice malování akrylem. Společným tématem všech jeho obrazů je humor a nadsázka reflektující náš svět současný i minulý. Autor se nebojí ani velkých mistrů a jeho parafráze Vincenta van Gogha, Amedea Modiglianiho, Leonarda da Vinciho, Gustava Klimta, Alfonse Muchy a dalších přináší nový, svěží pohled na klasická díla.

Během pouhých dvou let dosáhla jeho práce v novém oboru takového věhlasu, že například bulvární časopis AHA věnoval autorovi celou dvoustranu, časopis Playboy zveřejnil na první straně ve svém jubilejním třicátém čísle jeho obraz Kustod čte Playboy a svůj prostor poskytla autorovi i další média jako Deník či MF Dnes.

Výstava **AkrylArt 2022** dokumentuje některá díla z jeho první výstavy *CoronArt 2021*, především ale autorovu nejnovější tvorbu.

RaS

AVEC UNE INCONNUE DANS UNE CHAMBRE INCONNUE

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

19. prosince uplyne přesně třicet let od premiéry posledního pardubického uvedení jedné z nejhranějších her světového repertoáru **CYRANA Z BERGERACU** francouzského dramatika a básníka **Edmonda Rostanda**. Jen pro zajímavost – ve stejný den se konala premiéra Cyrana i v sousedním divadle v Hradci Králové. Romantický příběh známého milostného trojúhelníku na velkém jevišti Východočeského divadla v roce 1992 inscenoval jeho dlouholetý umělecký šéf a režisér **František Laurín**, bývalý režisér pražského Národního divadla a ředitel Divadla na Vinohradech. Titulní roli gaskoňského šermíře ztvárnil **Josef Vrána**, mladého šlechtice Kristiána hrál **Martin Mejzlík** a jejich lásku Roxanu ztělesnila **Ludmila Meceroďová** (v 50. letech ve VCD roli Roxany alternovaly Blanka Bohdanová s Janou Štěpánkovou, v 70. letech ji pak hrála Zdena Bittlová). RaS

J. VRÁNA (CYRANO Z BERGERACU) A L. MECERODOVÁ (ROXANA)

L. MECERODOVÁ (ROXANA)

M. MEJZLÍK (KRISTIÁN DE NEUVILLETT) S L. MECERODOVOU (ROXANA)

P. HŮBNER (RAGUENEAU) A J. VRÁNA (CYRANO)

FOTO K. MEISTER

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 WWW.VCD.CZ
f FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ.....10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK.....10:00–17:00
PÁTEK.....ZAVŘENO
☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRNOVÁ ☎ 725 986 767
✉ HRNOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK.....16:00–17:00
☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 602 528 752
PONĚLÍ–ČTVRTEK.....11:00–23:00
PÁTEK.....11:00–00:00
SOBOTA.....16:00–00:00
NEDĚLE.....16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ PROSINEC 2022 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. JANEČKOVÁ A L. ŠPÍNĚR, MAKROPULOS MUSICAL, FOTO J. SEJKORA